

aktuelltmagazin

för familjehem

Redigerad

Tema:
Kris och sorg

Nr 1 -08/Årgång 25

aktuelltmagazin

utges av

FaCO

Familjevårdens

Centralorganisation,

är en ideell organisation som vänder sig till alla som arbetar med barn, ungdomar och vuxna vilka omfattas av insatser från socialtjänsten.

Ordförande och Ansvarig utgivare

Annelie Hed

Åbbåsen 181

830 24 Oviken.

Fax: 0643-510 35

E-post: mejla@faco.nu

Hemsida: www.faco.nu

Layout och produktion

Annika Nygren

aktuelltmagazin@faco.nu

Prenumerationer

400:-

Ulrica Odenius

medlemochprenumerat@faco.nu

Annonser

Annika Nygren

aktuelltmagazin@faco.nu

Annonsspriser

Helsida 3500:-

Halvsida 1.800:-

Kvartssida 1000:-

Åttodelssida 600:-

Foton

Alla bilder som används i tidningen är illustrationer. Personerna på bilderna har ingen anknytning till artiklarna om det inte särskilt anges.

NÄSTA UTGIVNING

Nummer 2 2008

utkommer i april

INSIDAN

Jag som skriver insidan i detta nr heter Anna Roberg, är 38 år, sitter i styrelsen sen 3 år, är gift och har 4 barn.

Detta tema ska ju handla om Kris och sorg.

Livet blir inte alltid som vi tänkt oss, ibland händer saker som inte får hända. Vi som familjehem/kontaktpersoner får ibland mer av den varan än andra.

Vi ska klara att möta barn som fått bryta upp från sina biologiska föräldrar, ta hand om sorgen när tillvaron rasar, sitta i samtal med förtvivlade föräldrar som gett upp hoppet om framtiden, ta hand om barn som antingen blir utåtagerande eller tvärtom inåtvända i ren förtvivlan när de varken vet ut eller in, som vägrar att gå till skolan eller hänger ute med ”fel kompisar”. Listan kan göras hur lång som helst, snacka om att vi måste vara flexibla.

Hur det ska gå kan ingen säga, kanske handlar det om val, hur vi väljer att se på saker. Även om det är tufft när man är i det så med lite distans efter en tid så har man fått lite skinn på näsan och är en erfarenhet rikare. Kanske inte alla erfarenheter är goda och roliga men de är ialla fall med och formar oss och barnen till de människor vi är och blir. Hur gör vi för att stötta dessa barn som vi möter i våra uppdrag från socialtjänsten? Barn är ju olika, tänker, känner och reagerar olika.

Hur blir det om vi inte orkar/kan och måste säga upp uppdraget? Hur går vi vidare? Våga be om hjälp innan det är försent handledning kan vara ett sätt, se till att få egen tid för er som vuxna och prata mycket med varandra om det som sker. Ibland kan kanske det vara enda vägen att bryta och ge barnen en nystart någon annanstans med någon annan? Det finns inget facit när man arbetar med människor, mycket handlar om kommunikation och relation. Våga fråga andra om hur de gjorde kanske sitter någon på en lösning som skulle passa även för er familj.

Jag är glad att det finns familjer som kan tänka sig att ta emot barn och vuxna i sina familjer och liv. Alla barn har rätt att få en trygg uppväxt. Ett fång rosor till er alla som ställer upp.... Ni behövs. Stå upp för era barn och behåll barnperspektivet. Ibland möter vi ett mycket starkt vuxenperspektiv då gäller det att föra barnens talan. Det är vi som är där och vet vad de går igenom och vad de behöver. De kan inte alltid själva stå upp och föra sin talan.

Nu till något helt annat ni har väll bokat Kristi himmelfärds helgen? Då har vi läger i Uskavi med många roliga saker på gång. Det är också ett toppentillfälle att hämta energi och träffa andra familjer och ha trevligt. Boka redan nu....Det finns något för alla. Jag hoppas vi ses där!

Anna Roberg

Innehåll

Insidan	2
Notiser och boktips	3
Svar till "Umgängesproblem"	4
Höjning av omkostnadsersättningen	5
Hon kom som en virvelvind	5
Vårdnadsöverflyttning	6
BBIC-möte	7
Barn o Ungdomar	8
Tema	10
Rikslägerinbjudan	12
Tema	14
Långtidsplacerade fosterbarn	18
Att få komma till BUP	19
Lilla jag	20
Sverige Runt	22

Boktips

Trasdocka

av Yvonne Domeij,
Ordfront Förlag 2007

Den här boken är klassad som skönlitteratur, men bygger på händelser i Författarens liv.

Yvonne Domeij föddes i Stockholm 1944.

Boken är uppdelad i två avsnitt. Den blå boken och Den röda boken. I avsnittet Den blå boken berättar Yvonne med den vuxna kvinnans röst och i kapitlet den röda boken är det förövarens och barnets röst som berättar.

Boken är en uppgörelse med alla som inte törs se det livslånga traumat som pedofilövergrepp innebär utan föredrar att tro att "det går över" och att "ett barn blir mindre kränkt". Förövaren i den här boken är en vuxen, omogen, empatilös man som enligt förfat-

taren "lekte doktor" och som anlätades av barnvårdsnämnden i Stockholm under en tid av 25 år. Yvannes mamma sökte hjälp där för sina barn, men hon hade inte förmåga att se vad som hände dottern under många år. Dottern utnyttjades sexuellt under förövandning av att det ingick i terapin.

Livet blev inte lätt för Yvonne. Hon placerades i fosterhem, men fick inte slå sig till ro där. Hon fick under lång tid vandra mellan mamman och fosterföräldrarna.

Yvonne har levt länge bostadslös på Stockholms gator, på en gruppboende för funktionshindrade och på ett äldreboende och på flera andra boenden.

Boken började hon skriva på under en skrivarkurs på Klaragården som är ett daghärberge för utsatta kvinnor och som drivs av Stockholms Stadsmission. Yvonne har

gått i terapi i 4 1/2 år och är nu förtidspensionerad på grund av sviter efter övergreppen. Hon har minnesluckor efter de svåra traumatiska händelserna då hon utsattes för övergreppen och fruktade för sitt liv. Det kommer att vara en livslång kamp för att komma över det hon utsatts för och kanske kommer hon aldrig att bli fri den hemska förnedringen hon utsatts för.

Enkät på hemsidan

Vi kommer att lägga upp en enkät på hemsidan med lite frågor om vad ni tycker om tidningen, vad ni vill ha mer av och om ni har önskemål om teman. Tänk på att tidningen är för ER skull och vi vill gärna göra den så bra och läsvärd som möjligt. Ta några minuter och svara på frågorna. Alla synpunkter är viktiga.

Uppdaterat på hemsidan

*Nya ersättningarna för år 2008, cirkulär 08:4, 08:5 och 08:6.

*Under länkar finns även avhandlingar, rapporter m.m för de som är intresserade av att veta lite mera.

*Familjebanken bara ökar och ökar. Får dagligen mejl från kommuner som är intresserade av familjer som lagt in notis i familjehemsbanken. Jag får även plocka bort notiser som kommuner lagt in, då de fått napp. Har hört mycket positiva ord från kommunerna om vilka trevliga och underbara familjer det finns där ute, som kan tänka sig att ta emot dessa barn och ungdomar. Stort tack till er alla som använder sig av familjehemsbanken!

Jag som har hand om hemsidan och banken heter Anne Aronsson och ni kan nå mig via mejladressen familjehemsbanken@faco.nu. Välkomna!

Nätverket för Barnkonventionen

NGO Network for the Rights of the Child

Hearing den 19 november 2007

AMANDA

Niki och jag träffas på tågstationen i Sala och tar tåget till Stockholm. När vi kommer fram till Stockholm möts vi upp av Seline, Bella, Ylva, Rebecca och hennes mamma. Så småningom kom vi fram till vandrarhemmet där vi skulle bo. Innan vi skulle gå och lägga oss var det möte i Seline och Ylvas rum. Där pratade vi om vad vi skulle ha med för frågor till socialministern Göran Hägglund. Vi lade oss tidigt, ca elva, för vi var tvungna att gå upp halv sju dagen därpå.

Nästa morgon går vi upp ca halv sju. Börjar med en dusch sedan var de bara att packa ur rummet. halv 8 var det frukost. Jättegott, vi åt tills vi var riktigt mätta. Sedan bar det av.

När vi kom fram till lands-tingssalen fick vi en mapp med broschyrer och dagens schema. Sedan fick vi gå in i själva salen. Där hälsade dom oss välkomna sedan blev vi indelade i grupper. Grön, Blå, Gul och turkos, Vi ville var i samma grupp men de gick inte. Jag hamnade i Grön, Seline och Niki i blå, Rebecca i turkos och Bella i gul (tror ja). När vi hade delats in i grupper fick vi gå till olika rum. Där pratade vi om vilka frågor vi hade med oss, så att inga hade samma fråga. Sedan var det paus.

11.00. Vi delas upp i två grupper denna gång. Turkos och gul tillsammans, och grön och blå fick vara tillsammans. Vi i gröna och Blåa grupperna där seline, Niki och jag var. Vi fick sitta i stora salen. Där fick vi till en början

träffa Lena Nyberg (BO), hon hjälpte oss att "vassa" till frågorna lite. Efter en halv timme kom Lars Arrhenius (barn och elevombud på skolverket), Lena gick då till den andra gruppen. Lars pratade mycket om skolfrågor. Inte direkt vårt ämne, men de var kul att lyssna ändå.

12.30 till 13.30 var det lunch. Vi fick dagens. Det var inte så jättegott men det fanns mycket sallad och bröd som tur var.

13.30 var det inledning sen ca 13.45 kom Göran Hägglund. Dock den enda ministern som kom. Ylva hade sagt åt oss att ta plats, så de första som gjordes var att Bella tog upp sin fråga med Göran. Sedan tog vi andra upp våra frågor från FACO. Det gick jättebra, vi fick ganska bra svar på våra frågor. Det var lite pirrigt för tv4, svt och Stockholm lokal var där och filmade (tror att det var dom kanalerna). Sedan fick vi sitta och lyssna på dom andra.

14.45 var det rast och Göran åkte därifrån. Under rasten vart både Bella och Rebeccah intervjuade av lilla aktuellt (tror jag att det

var). Så de märktes att tv var intresserade av vad FACO håller på med. Eventuellt ska dom komma hem till Rebeccah och göra ett reportage.

15.15 så fortsatte alltihopa men nu var bara Landsting och kommunministrarna kvar. Dom andra barnen pratade mycket om Våldet på gatorna, varför det är så svårt att få tider på BUP, dom ville att de skulle vara obligatoriskt att ha kurator och skolsköterska, det togs också upp mycket frågor om barna som kommer in i Sverige ifrån ett annat land.

16.15 slutade mötet. Dom tackade oss för att vi kom sedan fick vi en jättetjock bok av BRIS.

Sedan bar det av till Sala igen. Resan gick bra och vi hade mycket att snacka om. Vi kom fram till att båda två ville vara med nästa år igen.

Amanda

BELLA

Vi kom dit runt nio på morgonen och förberedde oss inför dagen.

Det var papper och diverse som skulle delas ut och frukost som skulle ätas. Vi blev indelade i grupper och fick prata om våra frågor. Vi fick prata med Lena Nyberg, Barnombudsmannen, och Lars Arrhenius, barn- och elevombud på Skolverket. Det var ganska intressant men mycket av det vi pratade om då var skola. Sånär fortsatte det mest hela dagen, vi fick förflytta oss runt och prata om våra frågor, ändra eller piffa upp dom. Jag tyckte att det var ganska utdraget och jobbigt att prata om samma sak hela tiden med tanke på att man faktiskt inte blev så mycket smartare oavsett hur många gånger man sällde sin fråga. Efter Lunchen så var det äntligen själva hearingen, där var då bland andra Göran Hägglund, mannen alla ville ha svar av. Jag tycker att hela hearingen var suddig, man ställde sin fråga men fick inte fortsätta om man inte var nöjd, Göran skulle ha varit där hela hearingen. Dels för att det var mest han man ville prata med men också för att alla andra som var där (utan att smutskasta eller så), inte gav mycket som man ville lagra. Men, jag tycker att det var väldigt lärorikt att se andra föreningar som alla ville förbättra. Det finns så himla mycket man faktiskt inte har en aning om. Allt som allt så var den dagen både ris och ros. Jag tycker inte om att våra frågor redan var klara, så till nästa gång måste alla se till att skriva ner EGNA frågor och tänk igenom vad som är viktigt för er. Jag tycker också att fler ungdomar ska åka till nästa gång, om ni vill förändra/förbättra.

Hälsningar Bella

REBECCA

När vi kom till Landstingssalen så fick vi namnlappar och pärmar med grejer i. Efter det så började det. Först pratade de lite och sedan blev vi indelade i

grupper. Jag kom inte med någon av de andra tjejerna. Min grupp fick börja med att prata om våra frågor också. Sen var det fika. När vi fikat färdigt pratade vi med Lars Arneius (skol- och elevbudsombudsmannen). Då ställde vi frågor som gällde skolan. Efter det fick vi prata och ställa frågor till Lena Nyberg (barnombudsmannen). Sedan var det lunch och då blev jag intervjuad av BRIS och Lilla Aktuellt. Sen kom Göran Hägglund (Socialministern), han som vi skulle ställa frågor till. Det var inga bra svar vi fick och intresset hos ministrarna var inte speciellt högt eftersom det bara var en minister där fast flera andra i riksdagen var där. Men annars var dagen bra!

Hälsningar Rebecca

SELINE

Den grupp som jag och Nikita var med i pratade mest om barnens situation i Sverige och lite sådana allmänna frågor som ploppade upp när de andra barnen i gruppen reflekterade och berättade. När tiden var ute och alla hade utvecklat sina frågor var det dags för en liten paus. I pausen lärde man känna andra barn och hade möjlighet att prata ihop sig med de andra från sin organisation, om man behövde, när det gällde sina frågor. Efter pausen så fick våra grupper som vi hamnade i, i indelningen möta barnombudsmannen och coacherna och ställa våra frågor och se om de var bra resp. dåliga. Sedan var det lunch.

Efter lunchen intervjuade tv oss och vi fick ännu mer tid att prata ihop oss i våra organisationer. Vi bestämde bl.a. vilka frågor som skulle ställas och inte ställas och vilken ordning de skulle komma i också. När pausen var slut så fick vi komma in och sätta oss och vänta på ministrarna. Vi, dvs

Bella, inledde hearingen med första frågan och jag som tvåa. Alla våra frågor som vi hade valt ut och tagit med blev ställda! (Till skillnad från förra året.)

Frågorna som vi ställde:

- Varför finns det så många barn som har det svårt i Sverige?

- Varför bestämmer min mamma över mig fast jag bor i familjehem?

- Hur många chanser ska föräldrar få och allt bara raseras gång på gång och barn blir svikna?

- Vad händer om inte de biologiska barnen och fosterbarnen inte går ihop eller trivs tillsammans?

- Hur lång tid ska det ta innan man får veta om man ska bo kvar hos fosterfamiljen för alltid eller om man får flytta hem?

- Varför har man satt gränstiden på 3 månader i ett jourhem, när det ändå oftast inte följs och tiden blir längre? Det gör det mycket svårare för fosterbarnen, eftersom de hinner fästa sig vid familjen och sedan måste flytta. Är det rättvist mot barnen?

- Varför får socialen dela på syskon när det familjehem som de äldre syskonen bor i erbjuder sig att ta emot det yngsta syskonet också?

Svaren vi fick var väl ungefär som man kan förvänta sig – mycket allmänt hållna och ibland/oftast svåra att förstå. Men det viktigaste var ändå att vi: SYNTES, VÅGADE och framför allt HÖRDES både av ministrar, politiker, Barnombudsmannen och TV! Vänta bara till nästa år...

Seline